

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DNR – 70 –135(45)08/09/KS

Warszawa, 16.03.2009 r.

Decyzja nr DNR-1/31/2009

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), oraz art. 33a ust. 1 pkt 2), art. 12 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego w związku ze złożonym przez „ARMIR” Arleta Mariola i Mirosław Jan Gołuńscy spółka jawna z siedzibą w Bydgoszczy wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją nr 119/2008 z dnia 23 grudnia 2009 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję w zakresie pkt III dotyczącego nałożenia na tego przedsiębiorcę kary w wysokości 10 000 zł (słownie: dziesięciu tysięcy złotych) za udzielenie informacji nieprawdziwych i wprowadzających w błąd.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 12 stycznia 2009 r. przedsiębiorca „ARMIR” Arleta Mariola i Mirosław Jan Gołuńscy sp.j. z siedzibą w Bydgoszczy (strona postępowania) złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej „Prezesem UOKiK”) nr 119/2008 z dnia 23 grudnia 2008 r., zaskarżając pkt III tej decyzji.

W pkt I decyzji nr 119/2008 z dnia 23 grudnia 2008 r. Prezes UOKiK nałożył na stronę postępowania obowiązek określony w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, w pkt II – na podstawie art.

33a ust. 2 pkt 2) wskazanej ustawy stwierdził, że przedsiębiorca ten wprowadził na rynek produkty które nie spełniały ogólnych wymagań bezpieczeństwa i nałożył na niego karę w wysokości 5 000 zł, natomiast w zaskarżonym pkt III decyzji, na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 2) w związku z art. 12 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów uznał, że strona postępowania udzieliła informacji nieprawdziwych i wprowadzających w błąd i nałożył na nią karę w wysokości 10 000 zł.

Wnosząc o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania stwierdziła, że nie zgadza się z pkt III zaskarżonej decyzji, powołując się na przyczyny faktyczne i prawne oraz twierdząc, że nałożona na nią w tym punkcie decyzji kara jest rażąco niewspółmierna.

W związku ze złożonym wnioskiem, w piśmie z dnia 20 stycznia 2009 r. Prezes UOKiK, na podstawie art. 61 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) poinformował „ARMIR” Arleta Mariola i Mirosław Jan Gołuńscy sp.j. z siedzibą w Bydgoszczy o wszczęciu postępowania w sprawie ponownego rozpatrzenia sprawy. W piśmie z dnia 27 stycznia 2009 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przekazania pełniej listy wszystkich dystrybutorów świec naczyniowych i beznaczyniowych oraz faktur potwierdzających zwrot tych produktów przez dystrybutorów. W tym samym piśmie Prezes UOKiK poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z prawa do przeglądania akt w dniu 9 lutego 2009 r., w piśmie z dnia 10 lutego 2009 r. zaś przekazała zestawienie dystrybutorów i kopie faktur dokumentujących sprzedaż produktów będących przedmiotem postępowania oraz oświadczyła, że część produktów będących przedmiotem postępowania przekazała szwedzkiemu dostawcy w styczniu 2009 r. co było wynikiem „*trudności po stronie szwedzkiej z przyjęciem zwrotu*”. Z przekazanego zestawienia wynika, że strona postępowania zakupiła 1 440 świec o symbolu 45042 i 960 świec o symbolu 45045, a sprzedała łącznie 42 dystrybutorom odpowiednio – 1146 i 739 produktów. Z przekazanych faktur korygujących wynika, że w okresie od 29 lipca 2008 r. do 9 sierpnia 2008 r. strona postępowania odkupiła od dystrybutorów 212 świec o symbolu 45042 i 151 świec o symbolu 45045.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Celem postępowania odwoławczego, które w przypadku spraw rozpatrywanych przez Prezesa UOKiK ma charakter ponownego rozpatrzenia sprawy jest ocena, czy odwołanie strony jest uzasadnione oraz sprawdzenie, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Postępowanie to ma charakter kontrolny, gdyż jego przedmiotem jest ocena prawidłowości wcześniejszej decyzji. Oznacza to, że organ odwoławczy ustala, czy organ pierwszej instancji zgromadził „całokształt materiału dowodowego” i właściwie ocenił zebrane w sprawie dowody a także rozpatrzenie wszystkich żądań strony i ustosunkowanie się do nich w uzasadnieniu decyzji.

Z uwagi na fakt, iż strona postępowania zaskarżyła jedynie pkt III decyzji nr 119/2008 z dnia 23 grudnia 2008 r. dwa pozostałe punkty tej decyzji stały się ostateczne. W związku z tym, Prezes UOKiK w toku niniejszego postępowania ponownie dokonał analizy zgromadzonego w tej sprawie materiału dowodowego w zakresie objętym zaskarżeniem, a w szczególności wziął pod uwagę stanowisko strony postępowania oraz przedstawione przez nią dowody i nie dopatrył się w prowadzonym wcześniej postępowaniu uchybień, które powinny skutkować zmianą wydanej decyzji w zaskarżonej części.

W niniejszej sprawie strona postępowania kwestionuje zarówno podstawę prawną zaskarżonego punktu decyzji nr 119/2009 z dnia 23 grudnia 2008 r., jak i wysokość nałożonej na nią w tym punkcie kary pieniężnej. W opinii strony postępowania Prezes UOKiK w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji nie uwzględnił danych przekazanych „w uzupełnieniu o oprogramowanie stare sprzed zmiany w 2006 r.” Strona postępowania we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzuca również Prezesowi UOKiK, że wyciągnął „niezgodnie z faktami wnioski dokonując szeregu pomyłek merytorycznych i rachunkowych”.

W celu zweryfikowania podniesionych przez stronę postępowania zarzutów, Prezes UOKiK ponownie dokonał analizy zakwestionowanego przez stronę materiału dowodowego, wziął również pod uwagę dowody przedstawione przez stronę postępowania w piśmie z dnia 10 lutego 2009 r. W wyniku tego stwierdził, że strona postępowania zakupiła od szwedzkiego przedsiębiorcy EAST IMPORT 1 440 świec o symbolu 45042 i 960 świec o symbolu 45045. Następnie wprowadziła na rynek 1 146 świec o symbolu 45042 i 740 świec o symbolu 45045. Liczby te zostały ustalone na podstawie zestawień przekazanych przez stronę postępowania które wpłynęły do UOKiK w dniu 25 sierpnia 2008 r. (dwa zestawienia), 29 września 2008 r. oraz 21 listopada 2008 r. Tym samym, ustalając liczbę wprowadzonych na rynek produktów – wbrew zarzutowi strony postępowania – Prezes UOKiK uwzględnił również informacje o sprzedażach dokonanych przed zmianą oprogramowania komputerowego. Z przedstawionych powyżej danych wynika, że strona nie wprowadziła na rynek 294 świec o symbolu 45042 i 220 świec o symbolu 45045. Z przekazanych przez stronę dowodów w postaci faktur korygujących wynika również, że odkupiła od dystrybutorów 212 świec o symbolu 45042 i 151 świec o symbolu 45045. Prawie identyczne dane strona przekazała Prezesowi UOKiK w

piśmie z dnia 10 lutego 2009 r. (różnica jednej sztuki świecy o symbolu 45045 wynika z faktu, iż strona postępowania nie uwzględniła w przekazanym zestawieniu sprzedaży przedsiębiorcy Marcie Gołuńskiej, prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą PHU Marta Gołuńska, o której poinformowała Prezesa UOKiK w piśmie z dnia 29 września 2008 r.). Biorąc pod uwagę powyższe, zgodnie z postanowieniem Prezesa UOKiK z dnia 3 lipca 2008 r. strona powinna zwrócić do szwedzkiego dostawcy lub zniszczyć 506 świec o symbolu 45042 i 371 świec o symbolu 45045. W piśmie które wpłynęło do UOKiK w dniu 7 listopada 2008 r. strona postępowania poinformowała natomiast Prezesa UOKiK, że zwróciła szwedzkiemu dostawcy 294 świec o symbolu 45042 oraz 186 świec o symbolu 45045, a w piśmie z dnia 21 listopada 2008 r. poinformowała ponadto o zamiarze zniszczenia 34 sztuk świec o symbolu 45045. Wyliczenia te są więc identyczne jak zawarte w zaskarżonej decyzji (zakwestionowane przez stronę postępowania cyfry są oczywistą omyłką, na co zresztą sama strona postępowania zwróciła uwagę we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy).

Strona postępowania, powołując się na wykładnię językową i celowościową art. 33a ust. 1 pkt 2) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów twierdzi również, że nałożona na nią kara nie ma dostatecznej podstawy prawnej.

W opinii Prezesa UOKiK wykładnia dokonana przez stronę postępowania jest błędna. Przepis ten nie stanowi bowiem samodzielnej podstawy do nałożenia kary pieniężnej przez Prezesa UOKiK, a jedynie określa wysokość kary za czyn określony w art. 12 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Przepis ten nakłada na przedsiębiorców – producentów i dystrybutorów - obowiązek współpracy z Prezesem UOKiK w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępniane. Prawdopodobnie tego rozumowania potwierdził w wyroku z dnia 6 października 2008 r. (sygnatura VI S.A./Wa 1603/08) Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który stwierdził, że postępowanie w sprawie nałożenia kary *„jest ściśle związane z uregulowanymi w ustawie obowiązkami producentów lub dystrybutorów w zakresie bezpieczeństwa produktów. Jednym z nich jest obowiązek współpracy producentów lub dystrybutorów w zakresie prowadzonej działalności, z organem nadzoru i Inspekcją Handlową, w celu uniknięcia lub eliminacji zagrożeń stwarzanych przez produkty przez nich dostarczane lub udostępniane”*. Współpraca ta niewątpliwie powinna między innymi polegać na przekazaniu Prezesowi UOKiK informacji o liczbie produktów wprowadzonych na rynek które nie spełniały wymagań bezpieczeństwa i dystrybutorów, którym zostały przekazane takie produkty, a także na zastosowaniu się do obowiązków, nałożonych na przedsiębiorcę przez Prezesa UOKiK w postanowieniu wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie

produktów. W opinii Prezesa UOKiK, strona postępowania swoim zachowaniem naruszyła ten przepis. W postanowieniu z dnia 3 lipca 2008 r. strona została bowiem zobowiązana do odebrania od dystrybutorów i zwrotu do dostawcy lub zniszczenia wszystkich świec naczyniowych i beznaczyniowych które nie są bezpieczne i przekazaniu w wyznaczonym terminie potwierdzających to dowodów. Tymczasem, w toku przeprowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania, strona przekazała część dowodów z nieuzasadnionym, wielomiesięcznym opóźnieniem. Przykładem tego jest dowód zniszczenia 34 sztuk świec o symbolu 45045, który wpłynął do UOKiK w dniu 15 grudnia 2008 r. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania oświadczyła, że zniszczone w dniu 24 listopada 2008 r. świece pochodziły „z późniejszych zwrotów”, co ma stanowić uzasadnienie powodów, dla których strona postępowania nie przekazała Prezesowi UOKiK tych informacji wraz z innymi dowodami wykonania postanowienia z dnia 3 lipca 2008 r. Z analizy przekazanych przez stronę faktur korygujących wynika jednak, że strona postępowania nie otrzymała od dystrybutorów żadnych „późniejszych zwrotów” - wszystkie przekazane przez nią dokumenty pochodzą bowiem z okresu 29 lipca – 9 sierpnia 2008 r. W związku z tym, Prezes UOKiK nie uznał tego wyjaśnienia strony za wiarygodne.

Kolejną przesłanką świadczącą o tym, że strona w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przekazywała Prezesowi UOKiK informacje nieprawdziwe i wprowadzające w błąd jest przekazany w piśmie z dnia 10 lutego 2009 r. (a więc już po wszczęciu tego postępowania) dowód zwrotu części świec (łącznie 364 sztuk) do szwedzkiego dostawcy. W toku tego postępowania strona została bowiem poinformowana, że powinna wycofać z rynku i zwrócić do dostawcy lub zniszczyć wszystkie egzemplarze produktów będących przedmiotem postępowania. Przekazane przez nią dowody zwrotu produktów do dostawcy nie objęły wszystkich posiadanych przez nią produktów. Enigmatyczne tłumaczenie strony postępowania dotyczące daty zwrotu tych produktów nie jest w opinii Prezesa UOKiK wiarygodne. Strona nie przedstawiła żadnych wyjaśnień, które by to uzasadniały i trudno wyobrazić sobie racjonalne powody, dla których szwedzki przedsiębiorca nie był w stanie przyjąć tych produktów wcześniej, razem z produktami zwróconymi w październiku 2008 r.

Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK był uprawniony do nałożenia na stronę postępowania kary na podstawie art. 33a ust. 1 pkt 2) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Strona postępowania zakwestionowała również wysokość kary, uznając ją za niewspółmierną – w jej opinii bowiem, kara mogłaby być wyższa niż nałożona za

wprowadzenie na rynek produktu który nie jest bezpieczny tylko wówczas, gdyby podmiot obowiązany do udzielenia informacji działał umyślnie. W opinii strony postępowania, Prezes UOKiK nie dowiódł zamierzonego działania strony, które miałyby na celu wprowadzenie w błąd lub wywołanie nieprawidłowego przekonania o rzeczywistym stanie rzeczy.

Odnosząc się do tego twierdzenia strony, Prezes UOKiK również nie może przychylić się do przedstawionej argumentacji. Zgodnie z art. 33a ust. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, wysokość kary pieniężnej ustala się uwzględniając w szczególności stopień oraz okoliczności naruszenia obowiązków. Tym samym, ustawa nie wprowadza zależności pomiędzy nakładanymi przez Prezesa UOKiK karami pieniężnymi za poszczególne naruszenia jej przepisów, jak twierdzi strona postępowania. W opinii Prezesa UOKiK kara 10 000 zł nie może zostać uznana za nadmiernie wysoką, skoro ustawa przewiduje za czyn popełniony przez stronę postępowania karę do 100 000 zł. Nie ulega wątpliwości, że art. 33a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów zakłada szerokie uznanie administracyjne, które dotyczy nie tylko samej możliwości nałożenia kary, ale również określenia jej wysokości. Uznanie administracyjne polega na możliwości wyboru konsekwencji prawnych przy ustalonym stanie faktycznym. Nie polega ono zatem na swobodzie organu administracji co do ustalania stanu faktycznego – decyzja wydana w warunkach uznania administracyjnego musi wynikać z wszechstronnego i dogłębnego rozważenia wszystkich okoliczności faktycznych sprawy (wyrok NSA z dnia 2 lutego 1996 r., II S.A. 2875/95) oraz w należyty sposób wyważać interes społeczny i słuszny interes obywateli. Wydając zaskarżoną decyzję, Prezes UOKiK w sposób wyczerpujący wskazał kryteria, jakimi kierował się przy wyborze rozstrzygnięcia i uzasadnił zarówno podstawy prawne decyzji, jak i wysokość nałożonej kary.

Na wysokość nałożonej kary miał wpływ fakt, że w opinii Prezesa UOKiK, swoim zachowaniem strona postępowania wielokrotnie naruszyła określony w art. 12 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów obowiązek współpracy z Prezesem UOKiK. Prezes UOKiK w drodze postanowienia z dnia 3 lipca 2008 r. wydanego na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, umożliwił stronie podjęcie dobrowolnych działań, mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez wprowadzone przez nią na rynek świece będące przedmiotem postępowania. Należy podkreślić, iż Prezes UOKiK nie ma obowiązku umożliwiania przedsiębiorcom takich działań. W tym przypadku Prezes UOKiK dał przedsiębiorcy taką możliwość, co więcej – na wniosek strony termin ten był wydłużany. Pomimo tego, strona postępowania nie wykorzystwała tej możliwości – podjętych przez nią działań nie można bowiem uznać za wystarczające do uznania zagrożeń stwarzanych przez produkty będące przedmiotem postępowania za wyeliminowane.

Prezes UOKiK nie jest w stanie dowieść, że działanie strony miało charakter umyślny. Należy jednak podkreślić, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów nie nakłada na niego takiego obowiązku. Pomimo tego jednak, należy zwrócić uwagę na zachowanie strony postępowania, która co prawda przekazywała informacje na żądanie Prezesa UOKiK, ale były to informacje niekompletne i często modyfikowane – nie była ona w stanie precyzyjnie określić ani liczby wprowadzonych przez siebie na rynek produktów ani też kompletnej listy dystrybutorów. W opinii Prezesa UOKiK takie zachowanie strony ma co najmniej znamiona niedbalstwa. Konsekwencje takiego zachowania strony są takie same jak w przypadku działania umyślnego – jest to bowiem niepowiadomienie wszystkich dystrybutorów o tym, że produkty nie są bezpieczne i w konsekwencji narażanie konsumentów na stwarzane przez nie zagrożenie.

Jak podkreślił to Prezes UOKiK w uzasadnieniu do zaskarżonej decyzji, strona postępowania co prawda wycofała z rynku produkty będące przedmiotem postępowania, ale nie dołożyła przy tym należytej staranności, a przekazywane przez nią informacje należy uznać częściowo za nieprawdziwe i wprowadzające w błąd. Z zachowania strony wynikało, że wykonując postanowienie z dnia 3 lipca 2008 r. podejmuje ona działania w stosunku do wszystkich dystrybutorów i produktów. Tymczasem, działania mające na celu wycofanie produktów od części dystrybutorów strona podjęła dopiero w wyniku monitu Prezesa UOKiK z dnia 13 listopada 2008 r. W opinii Prezesa UOKiK, zmiana oprogramowania komputerowego nie może uzasadniać niepowiadomienia odbiorców o zagrożeniu stwarzanym przez wprowadzone na rynek produkty – obowiązkiem przedsiębiorcy jest bowiem szybkie i skuteczne podjęcie działań mających na celu eliminację zagrożeń dla konsumentów. Ponadto, strona postępowania nie zwróciła dostawcy ani nie zniszczyła w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wszystkich posiadanych przez siebie produktów, co może świadczyć o tym, iż zamierzała je wprowadzić na rynek. Zachowania strony nie można więc uznać za pełną współpracę z Prezesem UOKiK, co skutkowałoby uchyleniem nałożonej na nią kary.

Kara pieniężna nakładana na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów ma oddziaływać nie tylko na przedsiębiorcę który został ukarany - a więc sprawić, by w przyszłości przestrzegał on przepisów tej ustawy - ale jej zadaniem jest również prewencyjne oddziaływanie na inne podmioty prowadzące działalność gospodarczą. Zgodnie z art. 7 Kodeksu postępowania administracyjnego, w toku postępowania Prezes UOKiK powinien mieć na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli. Interesem społecznym w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów jest zapewnienie konsumentom bezpieczeństwa poprzez eliminowanie z rynku

produktów, które nie są bezpieczne. Uznanie natomiast interesu strony za słuszny powinno wynikać z obiektywnej oceny sytuacji, a nie z własnego przekonania strony opartego na poczuciu krzywdy i nierówności (wyrok NSA OZ w Katowicach z dnia 20 maja 1998 r. I S.A/Ka 1744/96. Skoro więc w niniejszej sprawie Prezes UOKiK był uprawnionym do nałożenia kary na stronę postępowania, a w podobnych sprawach nakładał na innych przedsiębiorców kary w zbliżonej wysokości, nie można uznać, iż w niniejszej sprawie nałożona kara zasługuje na uchylenie z uwagi na jej rażącą niewspółmierność, o co wnosi strona postępowania.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy bądź uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK nie dopatrył się w niniejszej sprawie przesłanek, które przemawiałyby za uchyleniem decyzji w zaskarżonej części. Należy również podkreślić, że z orzecznictwa NSA wynika powinność obywateli co najmniej podstawowej orientacji w przepisach prawnych. Zakres wymaganej wiedzy jest zróżnicowany – nie ulega wątpliwości, że lepsza znajomość prawa jest oczekiwana od osoby prowadzącej działalność gospodarczą w określonej dziedzinie – powinna ona być zorientowana w przepisach prawnych regulujących tę działalność w stopniu wystarczającym do jej poprawnego prowadzenia (wyrok NSA OZ w Gdańsku z 29 listopada 2000 r., I SA/Gd 1185/98). Strona postępowania spełnia te kryteria, a pomimo tego swoim zachowaniem polegającym na przedstawieniu Prezesowi UOKiK informacji nieprawdziwych i wprowadzających w błąd naruszyła obowiązujące przepisy prawa, a w konsekwencji naraziła na zagrożenie życia i zdrowia konsumentów.

W związku z powyższym Prezes UOKiK stwierdził, że decyzja nr 119/2008 z dnia 23 grudnia 2008 r. w zaskarżonym zakresie była prawidłowa. Tym samym, brak jest podstaw do jej uchylenia.

Z uwagi na powyższe, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z art. 33a ust. 5 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa UOKiK na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 53, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
dyrektor
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak

Otrzymuje:

R. pr. Marek Rewoliński
Kancelaria rady prawnego
ul. Karola Libelta
85 – 080 Bydgoszcz